

han vilde være besværlig, maaske farlig at have til Modstander. Nu har vi jo imidlertid — som De vist allerede veed — faaet Oberstens Ord for, at han for sit Vedkommende vil glemme den gamle Affære paa den Betingelse, at De vil gøre det indledende Skridt til en Forsoning, hvilket vel, naar hans Alder og sociale Stilling tages i Betragtning, maa siges ikke at være nogen urimelig Fordring. Hvad mener De?»

Alle havde under denne Tale vendt sig mod Per, hvis Holdning efterhaanden havde vakt en Del skjult Raadvildhed. Han lod dem ikke vente længe paa Svaret.

»Jeg indlader mig selvfølgelig ikke paa nogen Art Betingelser,« sagde han med Vægt og saae sig udfordrende om.

Ivan sank stille sammen som en hjerteskuet Fugl. Men ogsaa gennem de andre Herrer gik der et Stød af Betuttelse, saa usædvanligt var det bleven, at nogen — endsige en ung Mand — fordristede sig til saa aabenlyst at overhøre Befalingen i Max Bernhardts »Henstillinger«.

Max Bernhardt selv var et Øjeblik ikke langt fra at gaa ud af sin Rolle men greb dog den smilende Maske i Faldet. For at give Per Tid til at gøre sin Dumhed god igen saae han om til sine Sidemænd og sagde med overbærende Humor:

»Hr. Sidenius har aabenbart faaet det forkerte Ben ud af Sengen imorges.« — Og vendt igen